

Jacke Sjödin

I mitt stilla lokalsinne

Jag läser att kanadensiska forskare har upptäckt en ny mental rubbning som kallas topografisk desorientering. Det är alltså en extrem variant av dåligt lokalsinne, och forskarna tror att det beror på inaktivitet i hippocampus, den del av hjärnan som styr vår rumsmässiga orientering.

Och jag undrar om jag inte har en släng av det där...

Jag har alltid gått vilse. Under hela min uppväxt i Sollefteå har jag valt långa omvägar mellan exempelvis hemmet och krogen trots att det i min hjärna har varit en genväg. I lumpen tog det ungefär två dagar för Göteborgarna att hitta bättre än jag i Sollefteåskogarna. I Rönån gick jag vilse mellan huset och Konsumbussen.

Och nu har jag bott i Uppsala i 20 år, men jag har fortfarande inte lärt mig att hitta i staden. Jag är ofta fullständigt vilse i pannkakan. När jag knallar omkring i stadskärnan så händer det titt som tätt att jag plötsligt förlorar orienteringen och inte vet var jag befinner mig någonstans. Då börjar jag rotera runt min egen axel - likt ett kebabköttstycke - för att hitta något som kan hjälpa mig med positionsbestämningen.

Och de första åren i staden så var jag övertygad om att det fanns två IKEA i Uppsala. Det fanns det förstås inte. Jag hade kommit till samma varuhus från olika håll. Nu kanske du, ädle läsare, tycker att jag är korkad som trodde att det

fanns två så stora varuhus i samma stad, men för mig var ju Uppsala så svindlande jättestort, så det var inte konstigare med två IKEA där än vad det var med två pizzerior i Sollefteå. Hur som helst gick jag omkring i denna villfarelse i fem års tid innan sanningen uppdagades. Och det gjorde den när jag skulle stämma träff med en mig mycket närstående person. Hon föreslog att vi skulle träffas på IKEA, varpå jag självsäkert replikerade:

- Javisst, vilket av dom?

Den mig närstående hajade till och tittade på mig med en blick som fick mig att tro att det rann kaviar ur mina näsborrar eller något liknande. Sedan sa hon mycket lugnt:

- Vad menar du med "vilket av dom"?

Jag anade på hennes tonfall att det var något fanstyg i görningen, men jag framhärdade:

- Jamen, snälla lilla du, jag måste ju veta om jag ska åka till IKEA vid E4 eller IKEA där man kör Kungsgatan bortåt och sen tar vänster, du vet.

Den mig närstående såg nu plötsligt ut att vilja vara allt annat än närstående. Hon såg på mig som på något inte ens katten skulle komma på tanken att släpa in, och så svarade hon syrligt:

- Du! Åk till vilket du vill. Jag är där!

(En hemlis: Jag trodde i ytterligare ett par år att det faktiskt ändå fanns två IKEA i staden, ända till dess de gjorde en större ombyggnation - av båda varuhusen samtidigt!)

Jag vet inte riktigt vad mitt usla lokalsinne beror på. Möjligen har det med barndomen att göra. När jag var 12 år och skulle hämta potatis i vår jordkällare i Rönån, så sopade jag skallen i den av farfar stenmurade dörrposten. Möjligen råkade jag helt enkelt tappa hippocampus då. Den kanske ligger där i gräset än idag och saknar sin irrande husse.

Jag tror jag måste åka dit och leta.

Jacke Sjödin